

senere Tid, og det er netop, at det er faldet den Mand, jeg omtalte, ind at ville bringe vor nordiske Gudeverden paa Brædderne i Thrymsquiden, dette dyre Stykke, som virkelig efter min Mening er i den Grad forfættet, at man maa sige: Gud bevare os for at faae national Ballet af den Art. Og hvem maa beklage sig over, at der finder saadanne Misforhold Sted ved det kongelige Theater, hvem Andre end de, der netop skulde opmuntres ved det kongelige Theater, de sceniske Skuespillere? De have fuldstændig Ret til at beklage sig over, at der gives Kræfter ved det kongelige Theater, der overfor en svag Betyrrelse ere istand til at frembringe saadanne Misfoster som Thrymsquiden. Naar det er fremstillet som et advarende Exempel for os, hvad der er skeet i England ved, at man ikke har et engelsk kongeligt Nationaltheater, der kunde værne om Shakspeare og faae Shakspeare opført paa den Maade, som Shakspeare skulde opføres paa, saa maa jeg sige, at jeg er noget mistroisk overfor de Referater, der gives af Theaterforholdene i andre Lande. Jeg skal nemlig tillade mig at bemærke, at jeg virkelig troer, vi ere paa Vej til at slaae ind i en vis eensidig national Retning, og det er nemlig den, at hilde os ind, at vi i Henseende til Theater staae saa ubegribelig høit, at der ingen andre Mennecker er i Verden, der staae saa høit i Henseende til Theater som vi. Det er en Overtro; det, jeg har havt Leilighed til at see i andre Lande, vidner om, at, skjøndt vor Kunst ganske vist er respectabel, gives der dog andre Steder, der i Henseende til Smag og Kunst virkelig ingenlunde staae i den Grad tilbage for Danmark, som man ofte giver det Udseende af. (Bille: Ja, men England). England, ja, jeg skal meget gjerne komme tilbage til England. Jeg skal da tillade mig at bemærke, at, naar England i saa mange Retninger staaer saa høit, at vi maae beundre det, og at vi maae sige, at vi ogsaa desfra have hentet en Deel, hvorover vi maae glæde os, saa skulle vi virkelig ikke overfor de usle Theaterforhold glemme, hvad England i andre Henseender præsterer og udvikler. Og saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at netop overfor Shakspeare

kunde det jo nok være, at der var en Kunstfands, som raisonerede omtrent saaledes: Det Theater gives ikke i Verden, som kan fremstille Shakspeares Stykker saaledes, at de ubetinget tilfredsstille, og hvorfor? Fordi man ikke ved noget Theater kan have en tilstrækkelig Samling af Skuespillere, der alle kunne gaae ind i de shakspeareke Charakterer, hvoraf Følgen er, at det egentlige Indtryk ofte afløses af den højeste Grad af Uvidenhed, den højeste Grad af Smagløshed. Det see vi jo ogsaa jevnlig i det kongelige Theater. Jeg tør spørge og appellere til ethvert Mennecke, der har læst Ohlenschlägers Stykker med nogen Smag: Er det ikke saa, at, om der end af disse lange Rækker af Skuespillere, der bruges til at opføre en Tragedie, er Enkelte, der tilfredsstillende udføre deres Roller, saa kommer der dog altid nogle Helte ind, som ikke frembringe nogen Helteffekt, men som nødvendigt afløse alle Tilskuerne et Smil over deres uheldige Helteffekt? Saaledes gaaer det, og saaledes maa det gaae ethvert Mennecke, som har Smag, og som med Glæde har læst Tragedien, at den falder ned til ingen Verdens Ting, naar han seer den. Det er jo imidlertid givet ved Forholdene, og det at forlange at see Shakspeare er derfor vistnok et Forlangende, der næsten ikke kan opfyldes, og de Folk, der ville have den fulde Nydelse, læse ham derfor, men see ham ikke.

Det er iøvrigt ganske mærkeligt, at, naar der er Tale om Frihed i andre Retninger, saa hører man Friheden prist fra saa mange Sider. Kunsten havde nu fra først af det Stempel paa sin Vande, at den var fri, og man talte derfor ogsaa om de frie Kunster; men nu har man i de senere Tider — thi det er en senere Opagelse — udfundet, at Kunsten trives bedst ved at lukkes inde i en Statsanstaltsbestyrelse, trives bedst under en Kultusminister og under nogle Folk, som man leder op oppe i et kongeligt dansk Kultusministerium. Det er Kunstens Værger, og under dem skal Kunsten blomstre og trives. Jeg kan ikke negte mig den Fornøielse at nævne, hvorledes Commissionsforlagets Horoscop stilles af en Mand, der baade er Smagdommer her i Kjøbenhavn og tillige har været